

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ω, κυρία, ψιθύρισε τέλος ο Άνδρέας, αν ξέρατε πόσο σάς εμια ευγνώμων!... Τά λόγια σας σταλάζουν βάλσαμο στην καρδιά μου, με κάνουν αφάνταστα ευτυχισμένο. Μην άνησιζείτε όμως για μένα, κυρία. Ό,τι έκανα άπόψε, άντι να μ' έξαντλίση, μοιχει άσσει καινοφύρα δύναμη. Θά σάς άκουγα έν τούτοις και θά μενα έδω, άν ό σύζυγός σας δέν με μισούσε τόσο. Σκεφθήτε τό λιγάκι. Άν μείνω έδω, θά έξαγοιωθί, θά θυμώση, θά έρεθιστή περισσότερο. Είνε καλύτερα να φύγω και να πάω σπίτι μου. Θά πάρω ένα άμάξι και σέ λίγα λεπτά θά είμαι στό κρεβάτι μου, ησυχος και ικανοποιημένος, ευτυχισμένος για δ,τι συνέβη, για όσα μου είπατε... Ή μητέρα της Ρόζας κατάλαβε πός ό Γαλάζης είχε άσχημο. Καλύτερα θάταν να έφυγε. Παρακάλεσε τότε τό γιατρό να τόν συμβούλεψη τί διαταά να κρατούσε και τόν συνόδεψε ή ίδια ως τί σκάλα. Έκει τούφριζε τό χέρι και τού είπε με συγκίνηση:

— Άνδρέα, δέν θά ληρομηώσω ποτέ, παιδί μου, τί θυσία πού κάνατε άπόψε για τί Ρόζα. Είθε ό Θεός να σού τά άνταποδώση. Ή επαθμία ή δική μου είνε να σέ όνομάσω παιδί μου μιά μέρα. Και θά γίνη αυτό, όσες δυσκολίες κι' άν παρουσιαστούν, όσο κι' άν αντίδρασή ό πατέρας της Ρόζας. Σού δίνω τό λόγο μου πός ή Ρόζα θά γίνη γυναίκα σου...

Ό Γαλάζης είχε συγκινηθεί τόσο, ώστε δέν μπόρεσε ν' άπάντηση. Φίλησε τό χέρι της Λαμπίρας, κατέβηκε τί σκάλα, στάθηκε στό δρόμο και πήρε σέ λίγο τό πρώτο άμάξι πού περνούσε.

Όταν έφτασε σπίτι του, αισθανόταν άπερίγραπτη έντυχία να πλημμυράη την καρδιά του. Ήταν έξαντλημένος, κουρασμένος, ταλαιπωρημένος κι' όμως δέν του πήγανε ύπνος. Σαυλωμένος στό κρεβάτι, άφανε τό νού του να ταξείδευη στό μέλλον. Έπληθε άνετρα έντυχίας, άνετρα πού τόν μευδοίαν, τόν έκαναν ν' άνταρσιάζη άπό γλυκύτατες συγκινήσεις...

Σιγά-σιγά τά μάτια του έκλεισαν κι' άποκοιμήθηκε μ' ένα θείο χαμόγελο στό πρόσωπο...

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Όταν ό Γαλάζης έφυγε, ό Λαμπίρης μπήκε στό θάλαμο της κόρης του σκεφτικός και καπονοητισμένος.

— Έτελείωσε; μουρμούρισε στή γυναίκα του.

— Ναι, τού άποκρίθηκε ή Λαμπίρανα, μη τολμώντας να τού πη τίποτα παραπάνο.

Ό Λαμπίρης κούταξε λίγες στιγμές τήν κόρη του, πού στά μάγουλά της άχνοφέγγιζε τώρα ένα ρόδιμο ζωής και ζήτησε να δη τό γιατρό.

— Άγαπώ μού φίλε, τού είπε ό γιατρός, εκάσαμε δ,τι έπρεπε, δ,τι ήταν καθήκον μας να κάμουμε για να σώσουμε τήν Ρόζα. Έλπίζω πός βότερα άν' τήν μετάγγιση, ή κόρη σας θά σωθί. Άν περάση ήσυχα ή νύχτα αυτή, άν δέν έχουμε κανένα άπόροπτο, ή άρρωστή μας θά γίνη καλά...

— Διαφορετικά; ψιθύρισε ό Λαμπίρης.

Ό γιατρός όμως δέν τοιδίωσε άπάντησι στην ερώτησή του αυτή. Τόν χώνησε φίλικά στόν όμο και τού είπε:

— Πήγανε να κοιμηθής, Νότη. Ή ταλαιπωρίες πού ύπέστης σήμερα σ' έχουν έννευρίσει. Πήγανε να πλαγιώσης κι' έλαξε... Έλαξε πάντα. Καληνύχτα, φίλε μου.

Ό Νότης μαρέθηκε τή γυναίκα του, βγήκε στό δρόμο και κούταξε άργά για τό σπίτι του. Αισθανόταν πράγματι τόν έαυτό του τρομερά έννευρισμένο. Όλα τοφτωγαν, θάθελε να κνήη κάτω, να κροβενθή σέ κάποιον κακό, να χτυπήση, να βασανίση, για να βεβαιώνη. Άντίκρισε σέ λίγο μιά μπόρα άνοιχτή στό

δρόμο του, μπήκε κι' ήπια ένα ποτήρι, έπειτα άλλο κι' άλλο. Αυτό τοίκαμε καλό, τόν έφερε κάτωσ στόν έαυτό του. Αισθάνθηκε ένα άνακομφιστικό δρόσισμα σ' έλο του τό κορμί, στό νού του, στή σκέψη του...

Σαναπήρε βότερα τό δρόμο του κι' όταν έφτασε στό σπίτι του κλειστήκε άμέσως στήν κρεβατοκάμαρά του, χωρίς να πη λέξι στή υπαγείρισα πού τόν κούταξε στά μάτια γεμάτη άγρονια.

— Να πώ στόν κύριο, όταν έρθη, πός τόν ζητάτε; ρώτησε αυτή για να πη κάτι.

— Ποιόν κύριο; είπε ξηρά ό Λαμπίρης. Κατάλαβε όμως άμέσως πός έρόκειτο για τό γιού του και άπάντησε άπότομα: Όχι, όχι. Να μίν τού πής τίποτα. Δέν τόν θέλω, δέν θέλω να τόν δω.

Αισθανόταν μέσα του άγριο μίσος εναντίον τού γιού του. Για να χαθή αυτός έλη νύχτα, για να μίν μορφή να τόν βρη πουθενά, άναγκάστηκαν να δεχτούν στην κλινική τήν προσφορά τού Γαλάζη, για τί σωτηρία της Ρόζας. Στίς φλέβες της κόρης του κυκλοφορούσε αυτή τί στιγμή τό αίμα ένός έχθρου του, ένός άθλιου, ένός παλιο-ζωγράφου!... Κι' όλα αυτά γιατί ό γιός του γλεντούσε ποιάς ξέρεί πού...

Κι' ό έπιστάτης; Άν δέν έκανε κι' αυτός τήν γκάφα ποδκανε, δέν θά ξεφύτρωνε άξανα στην κλινική ό Γαλάζης, στην κρισίμη στιγμή. Ήσαν συμπτώσεις λοιπόν όλα αυτά ή θεία πρόνοια;

Ό Λαμπίρης σκέφωσε μ' άπορία τούς ώμιους του, μουρμούρισε κάτι και πλάγιασε στό κρεβάτι του. Άποκατωμένος καθώς ήταν, κοιμήθηκε άμέσως.

Τό πρωί ξύπνησε ένωριος, άπος συνήδιζε χρόνια τώρα, όσο άργά κι' άν πλάγαζε. Ή πρώτη του δουλειά, όσο να τού έτοιμάσουν τό γάλα του, ήταν να διωδύση τίς έφημερίδες. Μήπως είχε μαντευτεί τίποτα, μήπως γράφανε τίποτα για τό δράμα ποδγινε; Αυτό θάταν πειά τό τελειωτικό χτύπημα εναντίον του. Άρραξε τά φύλλα με λαχτάρα και τά κούταξε γοήγορα-γοήγορα άν' τήν πρώτη ως τήν τελευταία σελίδα. Ευτυχώς δέν είχε μαντευτεί τίποτα, δέν έγραφαν λέξι σχετικώς. Ήπια κατόπι τό γάλα του κι' έτοιμάστηκε να πίν στην κλινική. Τή στιγμή αυτή μπήκε ή μαγειρίσα και τού είπε πός ήθελαν να τόν δοιν τά επαίδιάς. Ό Λαμπίρης στενοχορήθηκε.

— Καλά, καλά, άπάντησε. Δέν έχω να τούς πω τίποτα. Ή Ρόζα ήταν λίγο άβάθετη, μη είνε πειά καλά. Σήμερα θάρθη σπίτι κι' ή μητέρα τους.

Περιμένε λίγο όσωπο να φύγουν οι γιού του βότερα κατέβηκε, πήρε ένα άμάξι και τράβηξε για τήν κλινική, άφου έβδσε στή μαγειρίσα ένα σημείωμα για τόν έπιστάτη, άν τυχόν πήγανε και τόν ζητούσε.

«Να μείνης στό χτήμα και να κη έρθής να με δής, άν δέν σέ ζητήσω», τοίγραφε. Ουτε λέξι παραπάνο.

Ό πώτος άνθρωπος πού άντίκρισε μόλις έφτασε ό Λαμπίρης στην κλινική κι' άνέβηκε άπάνο, ήταν ό Γαλάζης.

Τό κέφι του χάλασε άμέσως. Κατέβαλε έξαιρετική προσπάθεια για να συγκρατήση τήν όργη του. Τί ήθελε πάλι εκεί αυτός ό άθλιος; Μή μορώντας να συγκρατηθί, ρώτησε ένα νοσοκόμο.

— Τού είχε πει ό γιατρός νάρθη πάλι σήμερα να τού αλλάξη τόν έπίδεσμο τού χειρός, τού έξήγησε εκείνος.

Ή πληροφορία αυτή καθούσχεσε τόν Λαμπίρη. Κατάλαβε πός δέν μορφοόσε να κάμη τίποτα και τράβηξε ίσια στόν θάλαμο της κόρης του.

Άρραξε τά φύλλα και τά κούταξε άν' τήν πρώτη ως τήν τελευταία σελίδα...

(Ακολουθεί)